

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.443 van 8 mei 2013
in de zaak A. 201.923/XIV-33.534**

In zake : Roland BOURDON
 wonend te 8310 Assebroek
 Zuiderboomgaard 5
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 september 2011, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 29 juli 2011 houdende de spreiding van de perequatie in schijven van 5 pct. ingevolge de herwaardering van de wedden door het koninklijk besluit van 15 september 2006 houdende de integratie in het niveau A van de titularissen van een bijzondere graad van het niveau 1 bij de Federale Overheidsdienst Financiën en de Pensioendienst voor de Overheidssector.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 217.660 van 1 februari 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 maart 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die verschijnt in persoon, is gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Wettelijk karakter en feiten

3. Wat de feiten betreft dient verwezen naar arrest nummer 217.660 van 1 februari 2012 waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen.

In het Belgisch Staatsblad van 9 augustus 2011 is het koninklijk besluit van 29 juli 2011 houdende de spreiding van de perequatie in schijven van 5 pct. ingevolge de herwaardering van de wedden door het koninklijk besluit van 15 september 2006 houdende de integratie in het niveau A van de titularissen van een bijzondere graad van het niveau 1 bij de Federale Overheidsdienst Financiën

en de Pensioendienst voor de Overheidssector verschenen. Dit is het thans bestreden besluit, waarvan de artikelen 1 en 2 luiden als volgt:

“Artikel 1. De verhoging van de lopende pensioenen die voortvloeit uit de herziening op 1 december 2004 van de maximumwedde van de graden van niveau A van de personeelsleden van de Federale Overheidsdienst Financiën en de Pensioendienst voor de Overheidssector met toepassing van het koninklijk besluit van 15 september 2006 houdende de integratie in het niveau A van de titularissen van een bijzondere graad van het niveau 1 bij de Federale Overheidsdienst Financiën en de Pensioendienst voor de Overheidssector, wordt, gedurende een jaar te rekenen vanaf 1 december 2004, beperkt tot 5 pct. Voor elk van de volgende jaren, beginnend op 1 december van elk jaar, wordt de verhoging beperkt tot jaarlijkse opeenvolgende schijven die maximum gelijk zijn aan die welke bepaald is voor het eerste jaar.

Art. 2. Dit besluit heeft uitwerking met ingang van 1 december 2004 en is alleen van toepassing op pensioenachterstallen verschuldigd voor de periode van 1 december 2004 tot 30 november 2006.”.

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen.

Hij stelt dat een koninklijk besluit dat genomen wordt ter uitvoering van artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969 tot wijziging en aanvulling van de wetgeving betreffende de rust- en overlevingspensioenen van het personeel van de openbare sector om de perequatieverhogingen te beperken, gelijktijdig met de herwaardering van de wedden van het actief personeel moet genomen worden.

Hij verwijst naar het advies nummer 41.763/2 dat op 1 december 2006 door de afdeling wetgeving van de Raad van State werd gegeven over een ontwerp van koninklijk besluit met toepassing van artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969 tot wijziging en aanvulling van de wetgeving betreffende de rust- en overlevingspensioenen van het personeel van de openbare sector. In dat advies

wordt er namelijk op gewezen dat het samengaan van dat koninklijk besluit met de herwaardering van de weddenschalen niet werd gerespecteerd.

Welnu, het thans bestreden koninklijk besluit van 29 juli 2011 werd zes jaar en acht maanden na het in voege treden van de pensioenverhoging genomen, wat naar het oordeel van de verzoeker een retroactieve vermindering van het wettelijk pensioen betekent.

4.2. De verwerende partij antwoordt dat de eigenlijke beslissing, die in het thans bestreden koninklijk besluit resulteerde, reeds veel eerder genomen werd. In een brief van 3 april 2008 werd namelijk aan de verzoeker de mogelijke perequatie van zijn pensioen met terugwerkende kracht tot 1 december 2004 meegedeeld indien het Rekenhof zijn visum aan de nieuwe berekeningswijze op basis van de nieuwe weddenschaal A23 zou verlenen. Ten gevolge van de goedkeuring door het Rekenhof is er effectief een dergelijke perequatie gebeurd, hetgeen door de toenmalige minister van Pensioenen gelijktijdig geïnstrueerd werd aan de Pensioendienst in een nota van 14 maart 2008. De verwerende partij wijst er op dat vervolgens, na de goedkeuring door het Rekenhof, een beslissing tot beperking van de perequatie volgde, die geresulteerd heeft in het thans bestreden koninklijk besluit met terugwerkende kracht. Zij is dan ook van oordeel dat voldaan werd aan de voorwaarde van gelijktijdigheid in de interpretatie van de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Zij is bovendien van oordeel dat die interpretatie niet correct is. Er kunnen immers nooit op hetzelfde ogenblik een besluit tot herwaardering van bezoldigingen, enerzijds, en een besluit tot beperking van de perequatie uitgevaardigd en gepubliceerd worden. Daar voornoemde besluiten door verschillende overheden moeten worden genomen, is dit praktisch gezien niet mogelijk, tenzij via het verlenen van terugwerkende kracht aan een besluit tot beperking van de perequatie. Een besluit tot beperking van de perequatie moet naar het oordeel van de verwerende partij dan ook noodzakelijkerwijze terugwerkende kracht hebben. Een tekstuele interpretatie van artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969 kan naar haar oordeel dan ook niet worden voorgestaan.

De verwerende partij stelt nog dat de beslissing tot perequatie slechts in 2008 werd genomen. Dit is dus op een ogenblik dat de oude regeling in verband met de perequatie was opgeheven door de wet van 25 april 2007.

De verwerende partij wijst er ook op dat de verzoeker er in zijn uiteenzetting van het middel volledig aan voorbijgegaan is dat het ontwerp van het thans bestreden koninklijk besluit werd aangepast. Artikel 2 voorziet nu immers bijkomend dat het besluit enkel van toepassing is op de pensioenachterstallen verschuldigd voor de periode van 1 december 2004 tot 30 november 2006. De bedoeling van de door de verzoeker aangevoerde “gelijktijdigheid” bestaat er volgens de verwerende partij enkel in te voorkomen dat er een interferentie zou zijn met een latere gewijzigde wetsbepaling. Door de voornoemde in artikel 2 opgenomen toevoeging kan er dan ook geen misverstand over bestaan dat het thans bestreden koninklijk besluit betrekking heeft op het voormalige artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969.

In zoverre de verzoeker wijst op de retroactieve vermindering van zijn wettelijk pensioen, verwijt de verwerende partij hem dat hij geen probleem had met de terugwerkende kracht van de perequatie, maar wel met deze van de beperking ervan.

4.3. In zijn memorie van antwoord benadrukt de verzoeker dat voor het koninklijk besluit van 29 juli 2011 de voorwaarde van het samengaan van de herwaardering van de wedden, enerzijds, en dit koninklijk besluit, anderzijds, niet werd gerespecteerd, doch dat er een periode van bijna zeven jaar tussen beiden is verlopen.

De verzoeker merkt op dat de herziening van zijn pensioen, die met een brief van 3 april 2008 werd aangekondigd en de verdere afhandeling daarvan niets te maken heeft met de voorwaarde omtrent het samengaan van de herwaardering van de wedden, enerzijds, en het koninklijk besluit met betrekking tot de beperking van de perequatie in toepassing van artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969, anderzijds. Kern van de zaak is volgens hem dat een ontwerp van koninklijk besluit een ontwerp blijft tot aan de publicatie van het definitieve koninklijk besluit in het Belgisch Staatsblad. Deze procedure mag niet

verstrengeld worden met de procedure ingeval van herziening van een pensioen tot één geheel. De verzoeker is bovendien van oordeel dat de rechtszekerheid op de helling wordt gezet als de voornoemde voorwaarde omtrent het samengaan niet wordt gerespecteerd. Immers, als terugwerkende kracht wordt gegeven aan een koninklijk besluit, moet dit grondig en omstandig gemotiveerd worden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

De verzoeker betwist voorts het argument van de verwerende partij dat nooit op hetzelfde ogenblik een besluit tot herwaardering van de bezoldigingen, enerzijds, en een besluit tot beperking van de perequatie, anderzijds, kunnen uitgevaardigd worden. Volgens hem is alles een kwestie van plannen en voorbereiden.

Hij verduidelijkt dat de perequatie wettelijk is vastgelegd in artikel 12, § 1, van de wet van 9 juli 1969, hetgeen één zaak is. Die perequatie kan weliswaar wettelijk worden beperkt in toepassing van artikel 12, § 3, van deze wet, hetgeen een andere zaak is. Een dergelijke beperking kan echter enkel onder voorwaarde van het samengaan met de herwaardering van de wedden, hetgeen in casu niet het geval is.

Hij merkt op dat zijn toestand beoordeeld diende te worden op 1 december 2004, dit is de datum van de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en dit van 15 september 2006. De wet van 25 april 2007 is, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar memorie van antwoord lijkt voor te houden, niet van toepassing. Die wet heeft slechts uitwerking vanaf 1 januari 2007 wat de perequatie betreft (artikel 74).

Een zeer laattijdige correctie van een bepaalde periode, opgenomen in het koninklijk besluit van 29 juli 2011, volstaat niet om te voldoen aan de voorwaarde van het samengaan van dit koninklijk besluit met de herwaardering van de wedden, zo zet verzoeker nog uiteen. De invoering van het koninklijk besluit van 29 juli 2011 -ter uitvoering van artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969- is zonder meer een poging om een onwettelijke perequatiebeperking door middel van een foutieve constructie extreem laattijdig te legaliseren. Dergelijke handelswijze druist in tegen alle noties van rechtszekerheid en behoorlijk bestuur en opent volgens de verzoeker de deur om in de toekomst

zowel de wedden als de pensioenen retroactief te verminderen en terug te vorderen zonder enige verantwoorde en wettige motivatie.

Beoordeling

4.4. Artikel 12, §§ 1 en 3, van de wet van 9 juli 1969 tot wijziging en aanvulling van de wetgeving betreffende de rust- en overlevingspensioenen van het personeel van de openbare sector (hierna: de wet van 9 juli 1969), vóór de wijziging door artikel 44 van de wet van 25 april 2007 betreffende de pensioenen van de openbare sector (hierna: de wet van 25 april 2007), luidde als volgt:

“§ 1. De rust- en overlevingspensioenen worden herzien wanneer :

1° het maximum van de wedde verbonden aan de laatste graad van het gewezen personeelslid werd verhoogd, hetzij door de verhoging van de weddeschaal verbonden aan die graad, hetzij door de toekenning van een verschillende schaal, zonder voorwaarde, of na een bepaalde anciënniteit, indien de betrokkene die anciënniteit telde;

2° de personen in actieve dienst die de graad hebben welke het gewezen personeelslid op het laatst had, zonder voorwaarde of na een bepaalde anciënniteit, maar zonder beperking van het quotum, een andere graad hebben bekomen waaraan een hogere weddeschaal is verbonden, indien de betrokkene de vereiste anciënniteit telde;

3° al de personen in actieve dienst die de graad hebben welke het gewezen personeelslid op het laatst had, bij overgangsmaatregel, met of zonder verandering van de benaming van hun graad, het genot hebben bekomen van een hogere weddeschaal die wordt toegekend aan de nieuwe personeelsleden met die graad uit hoofde van wijzigingen welke aan de exigentie van het ambt of aan de toelatingsvoorwaarden tot dat ambt werden aangebracht.

Voor de toepassing van het voorgaande lid, wordt geen rekening gehouden met de voorwaarden inzake signalement.

Voor de pensioenen die ingaan op 1 januari 1969 en later, wordt het nieuwe bedrag bekomen door op de nieuwe maximumwedde het percentage toe te passen dat het oorspronkelijk nominaal bedrag van het pensioen vertegenwoordigt ten opzichte van de maximumwedde verbonden aan de laatste graad van het gewezen personeelslid in de weddeschalen van kracht op het ogenblik dat het pensioen is ingegaan.

Voor de op 31 december 1968 lopende pensioenen wordt het nieuwe bedrag bekomen door op de nieuwe maximumwedde een percentage toe te passen dat op basis van de volgende gegevens wordt vastgesteld :

voor de pensioenen die vóór 1 juli 1962 zijn ingegaan, het maximumbedrag bedoeld bij artikel 2, tweede lid, of het nominaal bedrag op 31 maart 1967 indien dit hoger is, en de maximumwedde van de laatste graad in de op 1 juli 1962 geldende weddeschalen, verhoogd met 2 pct. In voorkomend geval wordt het bedrag op 31 maart 1967 van het aanvullend gedeelte, toegekend krachtens artikel 34, § 1, van de wet van 2 augustus 1955 in het voornoemd nominaal bedrag opgenomen;

voor de pensioenen die zijn ingegaan tussen 1 juli 1962 en 31 december 1964,

het nominaal bedrag op 31 maart 1968 en de maximumwedde van de laatste graad in de weddeschalen die op de ingangsdatum van het pensioen van kracht waren, verhoogd met 2 pct. en met 3 000 frank;

voor de pensioenen die zijn ingegaan tussen 1 januari 1965 en 31 maart 1967, het nominaal bedrag op 31 maart 1968 en de maximumwedde van de laatste graad in de weddeschalen die op de ingangsdatum van het pensioen van kracht waren, verhoogd met 3 000 frank;

voor de pensioenen die zijn ingegaan tussen 1 april 1967 en 31 december 1967, het nominaal bedrag op 31 maart 1968 en de maximumwedde van de laatste graad in de weddeschalen die op de ingangsdatum van het pensioen van kracht waren;

voor de pensioenen die zijn ingegaan tussen 1 januari 1968 en 31 december 1968, het nominaal bedrag op 31 december 1968 en de maximumwedde van de laatste graad op de ingangsdatum van het pensioen.

Wat de pensioenen betreft waarop toepassing is gemaakt van artikel 8, wordt het percentage vastgesteld zoals hiervoren is bepaald. Nochtans wordt het nominaal bedrag op 31 maart 1968 vervangen door het nominaal bedrag van het fictief pensioen zoals bepaald in artikel 8, en wordt de maximumwedde van de graad in de weddeschalen die op de ingangsdatum van het pensioen van kracht waren, vervangen door de maximumwedde die, op die datum, verbonden was aan de weddeschaal die voor de berekening van vermeld fictief pensioen heeft gediend.

De hiervoren bedoelde percentages worden vastgesteld tot aan de vierde decimaal inbegrepen. Zij worden gerectificeerd bij elke wijziging van het nominaal bedrag van het pensioen die niet voortvloeit uit de toepassing van dit hoofdstuk.

In afwijking van het zesde lid worden, indien een weddebijslag in aanmerking genomen werd bij de vaststelling van de gemiddelde wedde die als grondslag dient voor de berekening van het pensioen en indien diezelfde bijslag later geheel of gedeeltelijk opgenomen wordt in de weddeschaal, de hierboven bedoelde percentages vanaf de datum van deze opname aangepast op basis van het oorspronkelijke nominale bedrag dat het pensioen zou hebben bereikt als het vastgesteld was geworden zonder rekening te houden met de bijslag die in de weddeschaal opgenomen werd.

De toepassing van het zevende lid mag geen vermindering tot gevolg hebben van het pensioenbedrag dat op de dag vóór deze opname uitbetaald wordt.

Voor de toepassing van het derde tot en met het achtste lid worden zowel de nieuwe maximumwedde als de maximumwedde verbonden aan de laatste graad in aanmerking genomen, zonder rekening te houden met de vergoedingen of andere voordelen die beschouwd worden als weddebijslag.

In geval van toepassing van artikel 2, § 1, tweede en vierde lid, van de wet van 20 maart 1958 betreffende de cumulatie van pensioenen en wedden, en de regeling inzake rustpensioenen voor verschillende ambten, van de artikelen 4, tweede en vierde lid, of 9, tweede lid, van de wet van 14 april 1965 tot vaststelling van een zeker verband tussen de onderscheiden pensioenregelingen van de openbare sector, of van artikel 18, § 1, tweede lid, van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen, wordt :

- het in het eerste lid, 1°, bedoelde maximum van de wedde verbonden aan de laatste graad van het gewezen personeelslid vervangen door het maximum van de wedde verbonden aan de laatste graad die in aanmerking werd genomen voor de vaststelling van de gemiddelde wedde die als basis heeft gediend voor de berekening van het pensioen;

- de in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde graad welke het gewezen personeelslid op het laatst had, vervangen door de laatste graad die in aanmerking werd genomen voor de vaststelling van de gemiddelde wedde die als basis heeft gediend voor de berekening van het pensioen.

(...)

§ 3. De Koning kan, bij de herziening van sommige bezoldigingen of categorieën van bezoldigingen, beslissen dat de pensioensverhoging die eruit voortvloeit slechts integraal wordt uitbetaald indien de weddeverhoging niet hoger is dan 5 pct.

Indien deze weddeverhoging voormeld percentage overschrijdt, worden de verhogingen van het pensioen uitbetaald per achtereenvolgende jaarlijkse schijven die met een weddeverhoging van maximum 5 pct. overeenstemmen.”.

In de memorie van toelichting werd artikel 12, § 1, onder meer, als volgt toegelicht:

“Daar er wordt naar gestreefd de gepensioneerden in staat te stellen het genot te bekomen van de verbeteringen die aan de bezoldiging van de personeelsleden in actieve dienst worden aangebracht, zal elke verhoging van die bezoldiging automatisch en overeenstemmende aanpassing van de pensioenen met zich brengen. In dit geval is het de evolutie van de bezoldiging verbonden aan de laatste graad van het personeelslid, die het mechanisme van de herziening in werking zal stellen”. (Parl. St. Kamer, 1968-1969, nr. 368/1, 10)

Artikel 12, § 3, werd toegelicht als volgt:

“Ten einde een zekere verdeling mogelijk te maken van de budgettaire weerslag die uit een belangrijke revalorisatie van de aan bijzondere graden verbonden bezoldigingen zou kunnen voortvloeien, machtigt het ontwerp de Koning bij die revalorisatie te beslissen dat de pensioenverhoging die er zal uit ontstaan zal worden betaald per opeenvolgende jaarlijkse schijven die overeenstemmen met een weddeverhoging van maximum 5 t.h.”. (Parl. St. Kamer, 1968-1969, nr. 368/1, 12)

Met artikel 44 van de wet van 25 april 2007 werd dit artikel 12 van de wet van 9 juli 1969 gewijzigd, met uitwerking vanaf 1 januari 2007. De wet van 25 april 2007 voorziet in een overgangsbepaling. Artikel 71 van de wet van 25 april 2007 luidt als volgt:

“Artikel 12 van de wet van 9 juli 1969 tot wijziging en aanvulling van de wetgeving betreffende de rust- en overlevingspensioenen van het personeel van de openbare sector, zoals het luidde voor de inwerkingtreding van artikel 44 van onderhavige wet, blijft van toepassing op de herzieningen van de pensioenen die voortvloeien uit wijzigingen in de bezoldigingsregeling die uiterlijk op 1 januari 2007 uitwerking krijgen, op voorwaarde dat deze wijzigingen uiterlijk op 30 juni 2008 werden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad of behoorlijk werden bekrachtigd bij een beslissing van de bevoegde overheid en bij aangetekend schrijven tegen ontvangstbewijs ter kennis werden gebracht van de Pensioendienst voor de overheidssector (PDOS).”.

Uit het voorgaande blijkt dat het oude artikel 12 van de wet van 9 juli 1969 van toepassing blijft op de herzieningen van de pensioenen die voortvloeien uit de herwaardering van de wedden door het koninklijk besluit van 15 september 2006 houdende de integratie in het niveau A van de titularissen van een bijzondere graad van het niveau 1 bij de Federale Overheidsdienst Financiën en de Pensioendienst voor de Overheidssector (hierna: het koninklijk besluit van 15 september 2006). Dit koninklijk besluit van 15 september 2006, en dus ook de daaruit volgende herziening van de wedden, heeft namelijk uitwerking op 1 december 2004 en dit koninklijk besluit is op 27 september 2006 bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Ook al zou in casu ten aanzien van de verzoeker slechts in 2008 effectief een beslissing over de perequatie van zijn pensioen zijn genomen, neemt dit niet weg dat een dergelijke perequatie is gebeurd op basis van de nieuwe weddenschaal A23 die met het koninklijk besluit van 15 september 2006 is ingevoerd met terugwerkende kracht tot 1 december 2004. De verwerende partij erkent in haar memorie van antwoord trouwens zelf dat de perequatie van het pensioen van de verzoeker is gebeurd met terugwerkende kracht tot 1 december 2004. Er moet dus van uitgegaan worden dat de perequatie van het pensioen van de verzoeker voortvloeit uit de herwaardering van de wedden ten gevolge van het koninklijk besluit van 15 september 2006 en uitwerking heeft gekregen op 1 december 2004. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar argument dat het oud artikel 12 van de wet van 9 juli 1969 niet meer van toepassing was doordat dit artikel op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot perequatie in 2008 reeds was gewijzigd door de wet van 25 april 2007.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij lijkt voor te houden in haar memorie van antwoord, is een beslissing tot beperking van de perequatie van het pensioen van de verzoeker niet onmiddellijk daarop gevolgd. Een dergelijke beperking (spreiding) van de perequatie ingevolge de herwaardering van de wedden door het koninklijk besluit van 15 september 2006 is immers slechts opgelegd geworden met het thans bestreden koninklijk besluit van 29 juli 2011.

Dit betekent dat de beperking (spreiding) van de perequatie die het thans bestreden koninklijk besluit van 29 juli 2011 regelt, is geschied op een tijdstip waarop de herwaardering van de wedden waarin wordt voorzien in het koninklijk besluit van 15 september 2006 -namelijk 1 december 2004- reeds van kracht is geworden. De voorwaarde dat het koninklijk besluit dat genomen wordt op basis van het oud artikel 12, § 3, van de wet van 9 juli 1969, moet uitgevaardigd worden op hetzelfde tijdstip als dat waarop de herwaardering van de wedde plaatsvindt, is aldus niet vervuld. Immers, het bestreden koninklijk besluit is pas uitgevaardigd op 29 juli 2011, terwijl de herwaardering van de wedde met toepassing van het koninklijk besluit van 15 september 2006 plaatsvond op 1 december 2004. Met het thans bestreden koninklijk besluit van 29 juli 2011 werden -zoals gezegd- beperkingen opgelegd aan de perequatie van de pensioenen die volgt uit de herwaardering van de wedden die krachtens het koninklijk besluit van 15 september 2006 op 1 december 2004 heeft plaatsgevonden. Dit is dus gebeurd met terugwerkende kracht, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de onmiddellijk en definitief verworven rechten die de rechthebbenden hebben krachtens artikel 12, § 1, van de wet van 9 juli 1969.

Bijgevolg moet de verzoeker worden bijgevalen in zijn standpunt dat met het bestreden koninklijk besluit van 29 juli 2011 de rechtszekerheid in het gedrang werd gebracht doordat het beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen niet werd nageleefd. Uit de voorgaande bespreking blijkt namelijk dat in casu geen sprake kan zijn van een wettelijke machtiging die terugwerking toch zou toestaan. Bovendien wordt, zoals gezegd, afbreuk gedaan aan de rechtszekerheid en wordt met de terugwerking afbreuk gedaan aan verkregen rechten, zodat de terugwerkende kracht evenmin kan worden verantwoord omwille van de eventuele noodzaak met het oog op de goede werking van het bestuur. Aan deze vaststellingen wordt geen enkele afbreuk gedaan doordat in artikel 2 van het bestreden koninklijk besluit nog uitdrukkelijk bepaald wordt dat dit besluit alleen van toepassing is op de pensioenachterstallen verschuldigd voor de periode van 1 december 2004 tot 30 november 2006.

Het tweede middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het koninklijk besluit van 29 juli 2011 houdende de spreiding van de perequatie in schijven van 5 pct. ingevolge de herwaardering van de wedden door het koninklijk besluit van 15 september 2006 houdende de integratie in het niveau A van de titularissen van een bijzondere graad van het niveau 1 bij de Federale Overheidsdienst Financiën en de Pensioendienst voor de Overheidssector.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 mei 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen